

Bryssel den 23 november 2018
(OR. en)

14452/18

LIMITE

EF 297
ECOFIN 1079
CODEC 2069
DRS 54
CCG 40

Interinstitutionellt ärende:
2015/0270 (COD)

RAPPORT

från: Ordförandeskapet

till: Delegationerna

Ärende: – Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 för att inrätta ett europeiskt insättningsgarantisystem (första behandlingen)
– Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Mot ett fullbordande av bankunionen
= Lägesrapport

ORDFÖRANDESKAPETS LÄGESRAPPORT OM ARBETET I AD HOC-GRUPPEN FÖR FÖRSTÄRKNING AV BANKUNIONEN

I. INLEDNING

1. I enlighet med rådets slutsatser om en färdplan för att fullborda bankunionen, som antogs den 17 juni 2016 (dok. 10460/16, nedan kallad *färdplanen från juni 2016*), och med utgångspunkt i de lägesrapporter som utarbetats av det nederländska ordförandeskapet (dok. 10036/16), det slovakiska ordförandeskapet (dok. 14841/16), det maltesiska ordförandeskapet (dok. 9484/17), det estniska ordförandeskapet (dok. 14808/17) och det bulgariska ordförandeskapet (dok. 9819/18) har rådet fortsatt att arbeta konstruktivt på teknisk nivå med kommissionens förslag om inrättande av ett europeiskt insättningsgarantisystem

samtidigt som man övervakat framstegen med riskminskning och andra åtgärder som beskrivs i färdplanen från juni 2016.

2. Ad hoc-gruppen för förstärkning av bankunionen (nedan kallad *ad hoc-gruppen*), som inrättades den 13 januari 2016 (dok. 5006/16), träffades fyra gånger under det österrikiska ordförandeskapet (den 19 juli, 17 september, 12 oktober och 20 november). Det konstruktiva arbetet med förslaget om ett europeiskt insättningsgarantisystem var av teknisk karaktär eftersom förhandlingarna på politisk nivå om insättningsgarantisystemet kommer att inledas efter det att tillräckliga ytterligare framsteg har gjorts med riskminskningsåtgärderna, i linje med rådets slutsatser från juni 2016.
3. Denna lägesrapport har utarbetats under det österrikiska ordförandeskapets ansvar med beaktande av delegationernas synpunkter och i syfte att tillgodose olika krav på en skriftlig förteckning över ordförandeskapets framsteg med det europeiska insättningsgarantisystemet och åtgärderna för att stärka bankunionen. Rapporten får inte ses som bindande för delegationerna eftersom den utgör ordförandeskapets bedömning av resultatet av diskussionerna vid ovannämnda möten. Rapporten ska skapa kontinuitet och underlätta för det tillträdande ordförandeskapet.

II. FÖRSLAGET OM ETT EUROPEISKT INSÄTTNINGSGARANTISYSTEM

A) ALLMÄNNA ÖVERVÄGANDEN

4. Ordförandeskapet har följt upp det arbete som utförts av de föregående nederländska, slovakiska, maltesiska, estniska och bulgariska ordförandeskapen i syfte att göra så stora framsteg som möjligt med de kvarstående tekniska delarna och vid behov även se över och bygga vidare på tidigare diskussioner. Det österrikiska ordförandeskapet inriktade arbetet på att noggrant undersöka de tekniska frågorna rörande olika alternativ till den första modellen för det europeiska insättningsgarantisystemet, inklusive hybridmodellen, som lagts fram av ordförandeskapet. Dessutom har ad hoc-gruppen diskuterat övergångsaspekterna i samband med införandet av det europeiska insättningsgarantisystemet, systemets konsekvenser för de medlemsstater som inte ingår i bankunionen, alternativa åtgärder och beräkning av riskbaserade bidrag.
5. Samtidigt övervakade det österrikiska ordförandeskapet de framsteg som uppnåts beträffande andra riskminsknings- och riskdelningsåtgärder (se avsnitt III i denna rapport).

B) HUVUDFRÅGOR

6. Det erinras om att den bulgariska ordförandeskapet har hållit flera diskussioner om de tekniska aspekterna av likviditetsstöd i samband med återförsäkring inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet på grundval av de idéer som tas upp i kommissionens meddelande från oktober 2017 och om obligatorisk utlåning mellan nationella insättningsgarantisystem. Två icke-officiella dokument från kommissionen om återförsäkring och två icke-officiella dokument från ordförandeskapet om obligatorisk utlåning låg till grund för undersökningen av de tekniska aspekterna. Under konstruktiva tekniska diskussioner identifierade medlemsstaterna en rad möjliga för- och nackdelar. En grupp medlemsstater samtyckte till förslaget om att undersöka ytterligare tekniska inslag beträffande återförsäkringsmodellen, medan andra medlemsstater stödde strategin för obligatorisk utlåning. Sammantaget uppstod inget tydligt samförstånd om de tekniska inslagens önskvärdhet, utan att det föregriper resultatet av de politiska överläggningarna. Flera medlemsstater hävdade att återförsäkring eller obligatorisk utlåning endast skulle kunna vara en modell för en möjlig ”första fas” av det europeiska insättningsgarantisystemet och att målet borde vara ett fullt utbyggt europeiskt insättningsgarantisystem. Några betonade att uttryck som ”stadier” eller ”faser” är vilseledande och bör undvikas eftersom de verkar innebära att det förekommer flera faser, något som kommissionen har föreslagit men rådet ännu inte beslutat om.
7. Som ett alternativ, och för att föra diskussionerna framåt inom ad hoc-gruppen, föreslog ordförandeskapet att man skulle utforska de tekniska inslag som är förknippade med ett hybridalternativ – som består av en kombination av två modeller för likviditetsstöd – som diskuterades under det bulgariska ordförandeskapet: återförsäkring som grundas på de idéer som tas upp i kommissionens meddelande från oktober 2017 och obligatorisk utlåning.

- **Hybridmodellen**

8. I hybridmodellen för likviditetsstöd inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet förblir insättningsgarantisystemet förankrat på nationell nivå, samtidigt som en del på europeisk nivå och inslag från begreppet obligatorisk utlåning ingår. Modellen omfattar inslag som har tagits upp i icke-officiella dokument från det bulgariska ordförandeskapet och kommissionen, med beaktande av medlemsstaternas synpunkter. Liksom dessa två modeller skulle en hybridmodell tillhandahålla likviditetsstöd men ingen förlusttäckning.
9. Modellen skulle innebära en uppdelning mellan insättningsgarantifonden på central nivå och kvarvarande medel inom de nationella insättningsgarantisystemen. De nationella insättningsgarantisystemen skulle bygga upp sina medel till en målnivå som skulle fastställas genom politisk vägledning, t.ex. 0,4 % av de garanterade insättningarna. Därefter skulle de nationella insättningsgarantisystemen börja överföra bidrag till insättningsgarantifonden till dess att en målnivå på 0,8 % nås i enlighet med en på förhand fastställd finansieringsbana. I denna modell skulle den gemensamma resolutionsnämnden beräkna och förvalta bidragen till insättningsgarantifonden, medan de nationella systemen skulle fakturera och samla in och överföra bidragen till insättningsgarantifonden.
10. Beräkningen av de riskbaserade bidragen till de nationella insättningsgarantisystemen skulle baseras på den risk som banken har i förhållande till alla banker som är anslutna till det nationella insättningsgarantisystemet. Beräkningen av de riskbaserade bidragen till insättningsgarantifonden skulle baseras på risken i förhållande till alla banker i bankunionen.
11. Ett nationellt insättningsgarantisystem som ställs inför en likviditetsbrist likviditet skulle kunna begära likviditet från insättningsgarantifonden först efter det att den har förbrukat sin kapitalbas upp till den målnivå som krävs. Om insättningsgarantifonden är förbrukad skulle den gemensamma resolutionsnämnden kunna begära ytterligare likviditet till insättningsgarantifonden genom obligatorisk utlåning från de andra nationella insättningsgarantisystemen. Den gemensamma resolutionsnämnden skulle samordna, samla in och förvalta lånen från de andra nationella insättningsgarantisystemen till insättningsgarantifonden och betala ut finansiella medel till de nationella insättningsgarantisystem som har behov av dem. Som en sista utväg skulle den gemensamma resolutionsnämnden också kunna ges möjlighet att låna på kapitalmarknaderna.

12. Med förbehåll för politisk vägledning skulle man kunna fastställa tak för det likviditetsstöd som ett nationellt insättningsgarantisystem kan begära från insättningsgarantifonden och/eller tak för de nationella insättningsgarantisystemens åtaganden i form av obligatorisk utlåning. På samma sätt kan ränta tas ut för likviditetsstöd.
13. Ett nationellt insättningsgarantisystem skulle behöva betala tillbaka allt mottaget likviditetsstöd i följande ordning: Först skulle man betala tillbaka till insättningsgarantifonden, som skulle betala tillbaka till de andra nationella insättningsgarantisystem som har tillhandahållit likviditet i form av obligatorisk utlåning. Sedan skulle insättningsgarantifonderna fyllas på. Slutligen skulle de nationella insättningsgarantisystemen fylla på sin kapitalbas. Man skulle behövas samla in efterhandsbidrag samt använda indrivning från insolvensförfarandena.
14. I enlighet med hybridmodellen skulle de medlemsstater som ansluter sig till bankunionen i ett senare stadium vara skyldiga att uppfylla alla tillämpliga rättsliga krav och överföra finansiella medel i överensstämmelse med det nuvarande finansieringsmålet för insättningsgarantifonden. Flera medlemsstater uppgav att de föredrar en utformning som säkerställer likabehandling för länder som nyligen anslutit sig.
15. Kommissionen och flera medlemsstater välkomnade diskussionerna om den modell som ansetts vara till hjälp för att föra förhandlingarna framåt. Vissa medlemsstater betonade att man behöver inrikta ad hoc-gruppens diskussioner på en ”ren likviditetslösning”. Flera medlemsstater uppgav att de endast var beredda att fortsätta diskutera hybridmodellen för det europeiska insättningsgarantisystemet om detta skulle ses som en övergångsfas som leder till ett fullt utbyggt europeiskt insättningsgarantisystem med en tydlig tidsfrist för genomförandet som fastställs på politisk nivå. Vissa medlemsstater framhöll att ingen eventuell modell för det europeiska insättningsgarantisystemet får leda till ett sämre skydd för insättare än den nuvarande lösningen med nationella insättningsgarantisystem. Ett fåtal medlemsstater kritiserade hybridmodellens komplexitet och föredrog diskussioner om en modell som på ett smidigt sätt kan leda till fullständig ömsesidighet.

16. Åsikterna om hybridmodellens tekniska detaljer skilde sig åt. Medlemsstaterna var eniga med ordförandeskapet om att fastställandet av parametrar är avgörande för modellen och en fråga som bör diskuteras på politisk nivå.

- **Övergångsaspekter**

17. I kommissionens meddelande från oktober 2017 framförs idén att gradvis införande av det europeiska insättningsgarantisystemet och introduktion av förlusttäckning under det europeiska insättningsgarantisystemets andra fas skulle kunna kopplas till vissa villkor som ska bedömas, eventuellt genom en riktad översyn av tillgångarnas kvalitet för att ta itu med nödlidande lån och tillgångar på nivå 3.¹

18. Denna fråga diskuterades i följande ordning: Först diskuterade man, på grundval av ett icke-officiellt dokument från ordförandeskapet, olika övergångsmodeller mot bakgrund av den riktade översynen av tillgångarnas kvalitet. Med hänsyn till bedömningen av villkoren skulle det europeiska insättningsgarantisystemet kunna starta på en bank-till-bank-basis, på en medlemsstat-till-medlemsstat-basis eller genom en gemensam övergång. De flesta medlemsstaterna stödde idén med en gemensam start för att undvika fragmentering av bankunionen. Kommissionen aviserade att en gemensam övergång är det enda alternativ som är förenligt med bankunionens grundläggande principer.

19. Det rådde dock delade meningar om en riktad översyn av tillgångarnas kvalitet inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet.

20. Kommissionen har lagt fram ett icke-officiellt dokument, i vilket man föreslår en riktad strategi när det gäller de deltagande bankerna, som ska väljas ut på grundval av effektivitets- och ändamålsenlighetskriterier inom ramen för översynen av tillgångarnas kvalitet, risknivå och bankernas representativitet i bankunionssystemet.

¹Tillgångar och skulder på nivå 3 är finansiella tillgångar och skulder som inte är noterade på en aktiv marknad och värderas med hjälp av betydande icke observerbara indata.

21. Ett antal delegationer erinrade om behovet av tillräcklig riskminskning i banksystemet i linje med färdplanen från juni 2016 innan någon övergång övervägs och erinrade om att en översyn av tillgångarnas kvalitet skulle kunna ge marknaderna trovärdighet och transparens. Andra medlemsstater ansåg att diskussionen om översynen av tillgångarnas kvalitet var förhastad eftersom ingen politisk överenskommelse hittills kunnat uppnås om utformningen av det europeiska insättningsgarantisystemet eller de möjliga stadierna, medan två medlemsstater helt motsatte sig alla diskussioner om översynen av tillgångarnas kvalitet inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet.
22. Medlemsstaterna hade olika åsikter om den föreslagna strategin. Vissa ansåg att den föreslagna översynen av tillgångarnas kvalitet skulle säkerställa lika villkor för de banker som deltar i det europeiska insättningsgarantisystemet. De ansåg att skillnaderna inom medlemsstaternas banksektorer när det gäller tillgångarnas risknivå var ett av de främsta hindren mot inrättandet av det europeiska insättningsgarantisystemet. Andra medlemsstater motsatte sig varje översyn av tillgångarnas kvalitet som leder till en differentierad övergång och därmed förvärrar den finansiella fragmenteringen, och betonade därvid behovet av en gemensam övergång för alla deltagande medlemsstater.
23. Medlemsstaternas åsikterna gick även isär om tillämpningsområdet och de föreslagna urvalskriterierna. De flesta medlemsstaterna samtyckte till en stark roll för ECB i samband med en eventuell översyn av tillgångarnas kvalitet medan vissa tillade att de nationella behöriga myndigheterna behöver medverka.
24. I syfte att invänta resultatet av de politiska diskussionerna om utformningen av det europeiska insättningsgarantisystemet enades man inte om någon omedelbar uppföljning av denna diskussion.

- **Prioritet för insättare**

25. Artikel 108 i direktivet om återhämtning och resolution av banker förde med sig en viktig ändring av rangordningen vid insolvens av banker under resolution genom att man införde prioritet för garanterade insättningar och insättningsgarantisystem i förhållande till vanliga skulder utan säkerhet och kvalificerade insättningar.
26. Prioriteten för insättare har avsevärt ökat de nationella insättningsgarantisystemens möjligheter att driva in sina fordringar i sin helhet vid insolvens. Det har därför viktiga konsekvenser inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet, i synnerhet när det gäller utbetalningar vid insolvens, eftersom det kan minska eller eliminera förlusterna genom att möjligheterna att få tillbaka alla medel under insolvensförfaranden ökar.
27. I detta sammanhang diskuterade ad hoc-gruppen kommissionens icke-officiella dokumentet om prioritetens effekter för garanterade insättningar som en skyddsåtgärd för insättningsgarantin.
28. Kommissionen förklarade den relativa placeringen för insättningsgarantisystemets fordringar i rangordningen av kreditgivare i förhållande till de fordringar som har högre rangordning, och därmed mer är att föredra för konkursboet. Kommissionen tillhandahöll även en ytterligare analys på grundval av bankernas skuldstruktur, vilken visade på hög sannolikhet för indrivning av sådana insolvensfordringar.
29. Mot bakgrund av de begränsade reaktionerna från delegationerna om detta ämne beslutade det österrikiska ordförandeskapet att inte göra någon uppföljning vid ad hoc-gruppens kommande möten under 2018.

- **Alternativa åtgärder**

30. Under det österrikiska ordförandeskapet och som en uppföljning av arbetet under föregående ordförandeskap fortsatte man att diskutera alternativa åtgärder inom ramen för artikel 11.6 i direktivet om insättningsgarantisystem. I enlighet med denna bestämmelse får medlemsstaterna tillåta att deras insättningsgarantisystem används för att finansiera åtgärder för att bevara insättares tillgång till garanterade insättningar, inbegripet överföring av tillgångar och skulder samt överföring av insättningskunder i samband med nationella insolvensförfaranden, förutsatt att de kostnader som bärs av insättningsgarantisystemet inte överstiger nettobeloppet för ersättning till de insättare som garanteras i de berörda kreditinstituten.
31. Efter begäran från ett fåtal medlemsstater i ad hoc-gruppen under det bulgariska ordförandeskapet lade den gemensamma resolutionsnämnden fram sin analys av huruvida transaktionen för att finansiera alternativa åtgärder kan vara mindre kostsam för insättningsgarantisystemen jämfört med utbetalningar i samband med likvidation.
32. Den gemensamma resolutionsnämnden beslutade att det, särskilt när det gäller banker med en solid insättningsbas och beroende på förlusternas omfattning, kan föreligga omständigheter som innebär att detta är det minst kostsamma scenariot och att alternativa åtgärder därför skulle vara ett värdefullt extra verktyg för insättningsgarantisystemen inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet. Kommissionen och några medlemsstater delade denna åsikt, medan andra medlemsstater alltjämt motsatte sig att alternativa åtgärder finansieras med europeiska medel och betonade att eventuella medel på europeisk nivå endast får användas för att finansiera utbetalningar av garanterade insättningar.

- **Metoden med riskbaserade bidrag**

33. Ordförandeskapet fortsatte arbetet med att utveckla en metod för beräkning av riskbaserade bidrag på grundval av en datainsamling, som inletts av kommissionen. Det undersökte hur metoden med riskbaserade bidrag fungerade under återförsäkringsfasen.

34. Medlemsstaterna diskuterade frågan om referensvärden under det österrikiska ordförandeskapet. De flesta medlemsstaterna stödde det nationella referensvärdet i linje med förslaget från 2015. Vissa medlemsstater föredrog dock tillämpning av ett bankunionsreferensvärde under återförsäkringsfasen. En medlemsstat föreslog att man skulle använda ett ”hybridreferensvärde” som baseras på ett nationellt referensvärde och ett bankunionsreferensvärde, och flera medlemsstater uppgav att de var öppna för att ytterligare diskutera denna möjlighet.

- **Det europeiska insättningsgarantisystemets konsekvenser för den inre marknaden**

35. Vid ad hoc-gruppens möte den 19 juli 2018 lade kommissionen fram en översikt över de kvantitativa och kvalitativa faktorerna i analysen av det europeiska insättningsgarantisystemets konsekvenser för de medlemsstater som inte ingår i bankunionen. Översikten var ett svar på en begäran till ordförandeskapet från flera delegationer för att försäkra likabehandling av medlemsstaterna inom och utanför euroområdet i förslaget om ett europeiskt insättningsgarantisystem. Samtliga medlemsstater välkomnade den föreslagna översikten.

36. Vid ad hoc-gruppens möte den 20 november redogjorde kommissionen och det gemensamma forskningscentrumet för de första resultaten av den kvantitativa analysen. De visade att de medlemsstater som inte ingår i bankunionen skulle gynnas av den diversifiering som uppstår inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet och att antalet fall av likviditetsbrist skulle minska avsevärt. Analysen baserades på uppgifter som samlats in av kommissionen för utarbetande av en metod för beräkning av riskbaserade avgifter. Under diskussionerna i ad hoc-gruppen välkomnade medlemsstaterna kommissionens redogörelse som ett första steg i analysen av det europeiska insättningsgarantisystemets konsekvenser för den inre marknaden men ifrågasatte att man i antagandena i analysen, särskilt vad gäller simulering, beaktade den minsta målnivån på 0,8 % av de garanterade insättningarna i enlighet med direktivet om insättningsgarantisystem i stället för de faktiska finansieringsnivåerna, som i vissa medlemsstater överstiger den minsta målnivån. Flera medlemsstater begärde också att de fortsatta analyserna skulle inriktas på det europeiska insättningsgarantisystemets konsekvenser för den inre marknaden som helhet och inte på konsekvenserna för enskilda medlemsstater som inte ingår i bankunionen. Ett fåtal medlemsstater efterlyste också en analys av hur de olika alternativen för utformning av det europeiska insättningsgarantisystemet påverkar den inre marknaden samt en komplettering av analysen av likviditetsbrist med en analys av förluster. Till följd av den översikt som ad hoc-gruppen enades om vid mötet i juli lade kommissionen också fram planer för analysens kvalitativa del.

- **Bidrag till diskussionen om färdplanen för att inleda politiska diskussioner om det europeiska insättningsgarantisystemet**

37. Ad hoc-gruppen diskuterade ett icke-officiellt dokument från ordförandeskapet, i vilket man jämförde alla de tre modeller för likviditetsstöd som ad hoc-gruppen hittills analyserat: återförsäkringsfasen i enlighet med kommissionens meddelande från oktober 2017, den obligatoriska utlåningen, som det bulgariska ordförandeskapet lagt fram, och det österrikiska ordförandeskapets hybridmodell. I det icke-officiella dokumentet gavs också en indikation på en möjlig väg framåt och utveckling av varje modell. Rapporten hade efterfrågats av ordföranden för ekonomiska och finansiella kommittén/Eurogruppens arbetsgrupp som ett bidrag till diskussionerna om färdplanen för att inleda politiska diskussioner om det europeiska insättningsgarantisystemet och som en uppföljning av eurotoppmötet i juni 2018.

38. Det är värt att notera att de tre modellerna har ett antal gemensamma drag. Till dessa hör kravet på att de nationella insättningsgarantisystemen först ska förbruka sina medel på nationell nivå (upp till det belopp som fastställs av finansieringsbanan) innan de kan begära likviditetsstöd. Tillgång till likviditetsstöd kräver också efterlevnad av den tillämpliga rättsliga ramen, och återbetalningstiden övervakas regelbundet.
39. Flera viktiga slutsatser har kunnat dras från det icke-officiella dokumentet. Samtidigt som de tre modellerna är begreppsmässigt åtskilda härrör de viktigaste skillnaderna mellan deras ekonomiska aspekter från fastställandet av parametrar. Fördelningen av medel mellan den nationella och den europeiska nivån och/eller fastställandet av tak avgör i stor utsträckning modellens natur. När det gäller de operativa aspekterna och effekterna på insättarnas förtroende skulle tillgången till medel på central nivå kunna stärka en utbetalningshändelses stabilitet, vilket flera medlemsstater erkänner. En sådan central fond skulle dock kunna leda till högre genomförande- och driftskostnader än obligatorisk utlåning med ett nätverk av nationella insättningsgarantisystem. De tre modellerna varierar med avseende på deras potential att utvecklas mot förlustdelning, vilket kan vara enklare att genomföra med modeller med en befintlig fond på central nivå. En noggrann analys av utvecklingen i riktning mot förlustdelning ingick dock inte i ad hoc-gruppens diskussioner.
40. Jämförelsen av de diskuterade modellerna för likviditetsstöd modeller inom ramen för det europeiska insättningsgarantisystemet togs upp i Eurogruppens arbetsgrupp + den 25 oktober och i Eurogruppen + den 5 november, men inga framsteg i fråga om det europeiska insättningsgarantisystemets utformning uppnåddes vid det tillfället.

III. ÖVERVAKNING AV FRAMSTEGEN MED RISKMINSKNINGSÅTGÄRDER INOM RAMEN FÖR EKOFINRÅDETS FÄRDPLAN FRÅN 2016

A) BANKPAKETET

41. Den 23 november 2016 lade kommissionen fram ett lagstiftningspaket om riskminskningsåtgärder (nedan kallat *riskminskningspaketet* eller *riskminskningsförslagen*) som består av följande fem förslag om ändringar av den befintliga lagstiftningen:

- Ett utkast till förordning om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartskreditrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information.
- Ett utkast till direktiv om ändring av direktiv 2013/36/EU vad gäller undantagna enheter, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, ersättning, tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter och kapitalbevarande åtgärder.
- Ett utkast till direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU och andra direktiv vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet.
- Ett utkast till direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i en insolvenshierarki.

- Ett utkast till förordning om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet.

42. Den 25 oktober 2017 nådde rådet och Europaparlamentet en politisk överenskommelse om två delar av paketet som behandlades skyndsamt: ett utkast till direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i en insolvenshierarki och ett utkast till förordning om övergångsbestämmelser för IFRS 9 och stora exponeringar.
43. Rådet nådde en allmän riktlinje om resten av lagstiftningsförslagen i paketet vid Ekofinrådets möte den 25 maj 2018.
44. Europaparlamentet antog sitt politiska mandat i fråga om riskminskningsförslagen vid plenarsessionen i juni 2018. Det första trepartssamtalet med parlamentet inleddes den 11 juli.
45. De sista trepartssamtalen om bankpaketet ägde rum den 21 och 22 november.
46. Ekofinrådet kommer att uppmanas att godkänna resultatet av trepartssamtalen vid sitt möte den 4 december.

B) ÅTGÄRDER FÖR ATT TA ITU MED NÖDLIDANDE LÅN

47. Som ett svar på rådets uppmaning om ytterligare åtgärder för att åtgärda problemet med nödlidande lån i EU, som beskrivs i dess handlingsplan för hantering av nödlidande lån i Europa från juli 2017, föreslog kommissionen i mars 2018 ett åtgärds paket för att ta itu med nödlidande lån med följande innehåll:

- Ett utkast till förordning om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller minsta förlusttäckning för nödlidande exponeringar för nyutfärdade lån som blir nödlidande (förslaget om en säkerhetsmekanism för nödlidande lån). Denna åtgärd kommer att medföra att bankerna avsätter medel för att täcka riskerna i samband med framtida nödlidande lån.
- Ett utkast till direktiv om kreditförvaltare, kreditförvärvare och återvinning av säkerhet. Denna åtgärd ska förse bankerna med en effektiv mekanism för värdeåtervinning utanför domstol av lån med säkerhet och främja utveckling av sekundärmarknader där bankerna kan sälja sina nödlidande lån till investerare och använda sig av specialiserade kreditförvaltare.
- Ett arbetsdokument från kommissionen som innehåller en plan för upprättandet av nationella kapitalförvaltningsbolag. Dokumentet innehåller icke-bindande vägledning till nationella myndigheter om hur de kan upprätta kapitalförvaltningsbolag som hanterar nödlidande lån.

48. Arbetsgruppen för finansiella tjänster började diskutera de lagstiftande delarna av paketet om nödlidande lån den 20 april 2018.
49. När det gäller förslaget om en säkerhetsmekanism för nödlidande lån har det österrikiska ordförandeskapet fortsatt de diskussioner som inleddes under det bulgariska ordförandeskapet. Medlemsstaterna enades om en allmän riktlinje om förslaget den 31 oktober 2018 (ST 13570/18). Förhandlingarna med Europaparlamentet bör inledas så snart parlamentets politiska mandat har antagits.
50. Kommissionens förslag till direktiv håller fortfarande på att diskuteras i rådets arbetsgrupp. Medlemsstaterna har uttryckt visst stöd för inrättandet på EU-nivå av en påskyndad mekanism för återvinning av säkerheter utanför domstol, men det krävs alltså mer arbete med hjälp av juridiska experter.
51. När det gäller utvecklingen av sekundärmarknader för försäljning och köp av lån, inklusive nödlidande lån, och främjande av gränsöverskridande kreditförvaltning är de flesta medlemsstaterna positiva till kommissionens förslag. Det österrikiska ordförandeskapet avser att göra så stora framsteg som möjligt med denna del av direktivet i syfte att nå fram till en partiell allmän riktlinje i slutet av året.

C) ÖVERVAKNING AV FRAMSTEGEN MED ANDRA ÅTGÄRDER

Utöver diskussionen om förslaget om ett europeiskt insättningsgarantisystem övervakade ad hoc-gruppen, i enlighet med sitt mandat, arbetet med följande andra åtgärder för att stärka bankunionen:

- Vid mötet den 17 september och den 12 oktober lade ordförandeskapet fram en lägesrapport om bankpaketet.
- Vid mötet den 12 oktober uppmanade ordförandeskapet kommissionen att ge ad hoc-gruppen en uppdatering om arbetet med insolvensdirektivet². Justitieministrarna lyckades nå en överenskommelse om en partiell allmän riktlinje om insolvensdirektivet vid mötet den 4 juni.
- Slutligen fick ad hoc-gruppen en uppdatering om läget i diskussionerna i kommittén för finansiella tjänster om indikatorerna för att mäta riskminskningen i samband med införandet av en säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden före slutet av övergångsperioden, vilket Eurogruppens ordförande Mario Centeno efterlyste i sin skrivelse av den 25 juni 2018 till Europeiska rådets ordförande Donald Tusk.

² Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ramar för förebyggande omstrukturering, en andra chans och åtgärder för att göra förfaranden för omstrukturering, insolvens och skuldavskrivning effektivare och om ändring av direktiv 2012/30/EU.

IV. SLUTSATSER

Det österrikiska ordförandeskapet uppmanar rådet att notera denna rapport, i syfte att göra ytterligare framsteg i arbetet.

Det rumänska ordförandeskapet uppmanas att bygga vidare på de framsteg som gjorts när det tar över, att fortsätta att arbeta för en förstärkning av bankunionen och att ta itu med de olika arbetsflöden som man enades om i färdplanen från juni 2016.
